

POSLEDNÍ ABSOLVENT

DRUHÁ LEKCE VE SCHOLOMANCII

NAOMI NOVIKOVÁ

+
HOST

The Last Graduate

Copyright © 2021 by Temeraire LLC

This edition published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Cover design and illustration by Faceout Studio / Jeff Miller, based on imagery © Shutterstock

Illustrations copyright © 2020, 2021 by Penguin Random House LLC

Endpaper illustrations by Elwira Pawlikowska © 2021 by Penguin Random House LLC

Endpaper design by David G. Stevenson

Translation © Veronika Volhejnová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1508-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1509-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1510-3 (MobiPocket)

KAPITOLA 1
ZMIJOVÁK

Drž se dál od Oriona Lakea.

Většina nábožensky založených nebo duchovních lidí, co znám — tedy, když mám mluvit upřímně, je to většinou ten druh lidí, co skončí v neurčitě pohanské komuně ve Walesu, nebo jsou to vyděšené děti čarodějů, nacpané ve škole, která se je pokouší zabít —, pravidelně škemrá u laskavé a milující všemocné božské bytosti, aby jim poskytla nějakou tu užitečnou radu prostřednictvím média anebo zázračných znaků a znamení. Jako dcera své matky můžu s jistotou říct, že kdyby něco takového opravdu dostali, nelíbilo by se jim to. Člověk *nestojí* o záhadná a nevysvětlitelná doporučení od někoho, o kom ví, že jedná v jeho nejlepším zájmu a že jeho úsudky jsou neomylně pravdivé, spravedlivé a správné. Buď vám ten někdo poradí, abyste udělali to, co chcete udělat tak jako tak, nebo vám doporučí pravý opak, v kterémžto případě si musíte vybrat: buď se tou radou budete neochotně řídit jako malá holka, když ji dospělí nutí čistit si zuby a chodit spát v rozumnou dobu, nebo ji budete ignorovat a zasmušile pokračovat v tom, co děláte, jen si přitom budete neustále uvědomovat, že vás to vede přímou cestou k bolesti a hrůze.

Pokud se ptáte, kterou z těch dvou možností jsem si vybrala já, tak mě nejspíš neznáte, protože bolest a hrůza je mi zjevně souzená. Ani jsem o tom nemusela přemýšlet. Ten mámin vzkaz byl jistě dobře míněný, ale nebyl dlouhý: *Holčičko moje, mám tě ráda, odvalu, a drž se dál od Orion Lakea*. Celou tu větu jsem přelétla jediným pohledem a okamžitě jsem lístek roztrhala na kousíčky, přímo tam na místě mezi chumlem malinkých prvků. Snědla jsem ten kousek s Orionovým jménem a zbytek jsem rozdala.

„Co je to?“ zeptala se Aadhya. Pořád ještě si mě rozhořčeně měřila přimhouřenýma očima.

„Kouzlo na povzbuzení,“ vysvětlila jsem. „Máma ho vložila do toho papírku.“

„Ano, tvoje máma Gwen Higginsová,“ řekla Aadhya ještě chladněji. „O které ses nám už tolikrát zmiňovala.“

„Zkrátka to sněž,“ odsekla jsem tak podrážděně, jak jsem dokázala, protože svůj kousek už jsem spolkla. Ale na druhou stranu, vyvolat v sobě podráždění nebylo zas tak obtížné, jak bych čekala. Po ničem z toho, co mi tady chybí — slunce, vítr, bezpečný noční spánek —, se mi nestýská tolik jako po mámě. Proto mi kouzlo nabídlo právě tohle: pocit, že ležím schoulená na posteli s hlavou na jejím klíně, lehké pohlazení po vlasech, vůni bylinek, se kterými pracuje, tlumené kvákání žab venku za otevřenými dveřmi a vůni vlhké země velšského jara. Ohromně by mě to povzbudilo, kdyby mě zároveň tak hluboce neznepokojilo její varování před Orionem.

Nabízela se tu nekonečná řada zábavných možností. Ta *nejlepší* byla, že jeho osudem je zemřít mladý a nějakým strašným způsobem, což je vzhledem k jeho sklonu k hrdinským

kouskům tak jako tak dost pravděpodobné. Bohužel, kdyby šlo o to, abych se do něčeho podobného nezapletla spolu s naším hrdinou odsouzeným ke zkáze, máma by mě nevarovala. Ona je zastánkyní filozofie *carpe diem*.

Pokud mě přece varovala, jde o něco *zlého*, ne *bolestného*. Buď je tedy Orion ten nejgeniálnější malefik celé historie a své děsivé plány maskuje tím, že všem znovu a znovu zachraňuje život, jen aby později mohl... já nevím, zabít je sám? Nebo se máma možná obává, aby mě Orion nevytočil tak, že bych se nejděsivější malefikou v historii stala *já*. Tahle možnost byla pravděpodobnější, protože podobný osud už mi beztak předpověděli.

Nejpravděpodobnější samozřejmě bylo, že to máma sama nevěděla. Měla prostě z Oriona špatný pocit, ale důvod by mi nemohla vysvětlit, ani kdyby mi poslala deset listů, popsaných hustě po obou stranách. Byl to ale tak silný pocit, že ji přinutil dojet stopem do Cardiffu, najít nejbližšího prváka, který sem nastupuje, a požádat jeho rodiče, aby mu dovolili vzít mi sem jednogramový lísteček. Štouchla jsem Aarona do hubeného ramínka. „Hele, co máma dala tvým rodičům, že ti dovolili ten dopis mi sem vzít?“

Obrátil se a nejistě řekl: „Myslím, že nic? Říkala, že nemá čím zaplatit, ale chtěla s nimi mluvit o samotě a pak mi to dala a máma vymáčkla trošku zubní pasty, abychom se vešli.“

Může se zdát, že o nic nejde, ale váhový limit vstupního zavazadla na ty čtyři roky je tak nedostatečný, že jím nikdo nebude plýtvat na obyčejnou zubní pastu. Já si čistím zuby jedlou sodou z alchymistické laboratoře. Jestli si Aaron pastu dovezl, musela být nějakým způsobem očarovaná: v situaci,

kdy člověk čtyři roky neuvidí zubaře, se to může dost hodit. Tu trošičku pasty mohl Aaron snadno vyměnit s někým, koho hodně bolí zuby, za týdenní příděl večerí navíc. A jeho rodiče ji vzali vlastnímu dítěti — máma *požádala* jeho rodiče, aby ji vzali vlastnímu dítěti —, jen abych to varování dostala. „No super,“ řekla jsem trpce. „Tu máš, dej si taky.“ Podala jsem i jemu kousek lístku. Nejspíš něco takového ještě v životě nepotřeboval tolik jako teď, kdy ho to zrovna vtáhlo do Scholomancie. Jo, je to lepší než skoro nevyhnutelná smrt, která na děti čarodějů čeká venku. Ale ne o moc.

Právě v té chvíli se otevřel pult s jídlem a v úprku, který následoval, jsem už moc přemýšlet nestačila. Když jsme se ale stavěli do fronty, Liou se mě tiše zeptala: „Nestalo se nic?“

Jen jsem na ni nechápavě zírala. Ne že by uměla číst myšlenky nebo tak — ale dokázala výborně pozorovat drobné detaily a dát si je dohromady. Ukázala na kapsu, kam jsem zastrčila poslední kousek lístku — lístku, o jehož obsahu jsem se nikomu nezmínila, ani když jsem rozdávala ty kousíčky kouzla proti smutnění. Zmátlo mě už to, že se zeptala. Nebyla jsem zvyklá, že by se o mě někdo zajímal nebo že by si vůbec všiml, že se se mnou něco děje. Leda snad až ve chvíli, kdy se rozčílím fakt hodně a začnu působit dojmem, že chci všechno kolem podpálit — což ostatně není tak vzácné.

Chvilku jsem musela přemýšlet, než jsem se rozhodla, že vlastně o té zprávě nechci mluvit. Nikdy předtím jsem takovou možnost neměla. A fakt, že teď ji mám, znamenal i to, že jsem nelhala, když jsem na Liou kývla — *jo, všechno je v pořádku* — a usmála jsem se. Ten výraz mi připadal trochu divný, jako kdyby se ústa musela napnout do nepovědomého tvaru. I Liou

se usmála, a to už jsme stály ve frontě a musely se plně soustředit na důležitý úkol naložit si tác.

V tom zmatku jsme své prváky ztratily: oni pochopitelně půjdou poslední a my jsme teď měly to pochybné privilegium jít do fronty první. Ale nic člověku nebrání vzít pro ně něco navíc, když si to může dovolit, a přinejmenším dnes to šlo. Zdi školy byly ještě trochu teplé po čisticím cyklu, který proběhl na závěr ročníku. Všechny malefikárie, které to nespálilo na jemný popel, se teprve teď začínaly opatrně plížit z různých temných koutků, kde se schovaly. A jestli někdy bylo málo pravděpodobné, že bude jídlo kontaminované, bylo to teď. Liou vzala pro své bratrance navíc dvě krabice mléka a já si trochu neochotně naložila druhou porci těstovin pro Aarona. Podle etikety Scholomancie jsem mu za doručení dopisu nic nedlužila; tohle všechno se vyřizuje venku. Jenže on za to tam venku koneckonců nic nedostal.

Bylo to zvláštní, vycházet z fronty skoro první do polo-prázdné jídelny. Kolem stěn se pořád ještě táhla dlouhatánská fronta, seřazená v trojstupu, a druháci štouchali do prváků a ukazovali jim stropní panely, odpady v podlaze a ventilaci na zdi, na které si budou muset dávat pozor. Poslední z poskládaných stolů se ještě spěšně vracely do otevřeného prostoru, který tu předtím zůstal volný pro iniciaci, a se skřípáním a boucháním se rozkládaly na svá místa. Moje kamarádka Nkoyo — můžu ji už brát jako svoji kamarádku? Nejspíš ano, ale oficiální rytou pozvánku jsem dosud nedostala, a tak o tom budu ještě chvíli pochybovat — vyšla se svými kamarádkami z fronty mezi prvními a zabrala jeden z nejlepších stolů: přesně na půl cesty mezi stěnami a frontou, nad sebou má jen

dva stropní panely a nejbližší odtok v podlaze je od něj o celé čtyři stoly dál. Stála tam a mávala na nás. Byla těžko k přehlédnutí: na sobě měla úplně nové tričko a pytlovitě kalhoty, obojí z látky se složitým vzorem vlnitých čar. Jednak to bylo krásné a jednak jsem si byla dost jistá, že v tom vzoru jsou vetkaná kouzla. Tohle je den, kdy všichni vytáhnou to jedno nové oblečení za rok, které jsme si většinou dovezli — můj rozšířený šatník bohužel hned v prváku skončil v plamenech —, a Nkoyo si to zřejmě schovávala na poslední ročník. Jowani už nesl dva velké džbány vody a Cora zrovna obcházela stůl a zabezpečovala obvod.

Byl to zvláštní pocit, jít přes jídelnu k nim. I kdyby na nás nevolali, bylo pořád ještě volných spousta dobrých stolů a všechny ty špatné. I dřív se mi párkrát stalo, že jsem měla možnost si vybrat stůl, ale vždycky to bylo proto, že jsem provedla ten nerozumný a riskantní tah a přišla jsem do jídelny příliš brzo. Obvykle k tomu došlo ze zoufalství, když jsem měla už moc dlouho smůlu u jídla. Teď to byla samozřejmost. Všichni ostatní, kdo kolem mě šli ke stolům, byli taky třetíci, vlastně teď už čtvrtáci; většinu z nich jsem znala aspoň od vidění, když ne jménem. Touhle dobou se náš počet už snížil přibližně na tisíc z počátečních šestnácti set. Zní to děsivě, jenže za normálních okolností zbývá na začátku čtvrtého ročníku míň než osm set lidí. A normálně ani ne polovina z nich přežije promoci.

Ale náš ročník do těchhle počtů pěkně hodil vidle a ty vidle si teď právě sedaly ke stolu hned vedle mě. Nkoyo málem ani nepočkala, až s Orionem dosedneme, a vyhrkla: „Vyšlo to? Spravili jste dole ty stroje?“

„Kolik malů tam bylo?“ vychrlila prakticky zároveň s ní Cora a celá udýchaná dopadla na vlastní židli. Dlaní ještě přikrývala kameninový džbáněk, kterým doteď vykapávala ochranný kruh.

Podle etikety Scholomancie to nebyla nezdvěřilost; měly právo se nás ptát, protože opatřily stůl; to je víc než dobrá výměna za informace z první ruky. Ostatní čtvrtáci si rychle zabírali nejbližší okolní stoly — čímž nám zároveň poskytovali slušnou záruku bezpečnosti —, aby co nejlíp slyšeli. Ti, co byli dál, se bezostyšně natahovali a přikládali dlaně k uším a kamarádi jim zatím kryli záda.

Celá škola už znala jednu velmi důležitou informaci, totiž že Orion a já jsme se proti veškeré pravděpodobnosti dokázali z našeho příjemného ranního výletu do promoční síně vrátit živí. Ale já jsem zbytek dne strávila zavřená v pokoji a Orion se většinou lidem vyhýbal, pokud se je zrovna nepokoušel sežrat nějaký mal. Všechno ostatní, co slyšeli, se k nim tedy doneslo jen prostřednictvím školních klepů. A to není zrovna spolehlivý zdroj informací, když na něm závisí, jestli zůstanete naživu.

Nebyla jsem právě nadšená z toho, že si mám připomínat nedávné zážitky, ale měli právo dozvědět se všechno, co jim můžu říct. A nebylo pochyb o tom, že jim to musím říct *já*, protože než se otevřel pult s jídlem, zaslechla jsem, jak podobnou otázku položil Orionovi jeden ze čtvrtáků z newyorské enklávy. Orion mu na to odpověděl: „No, myslím, že to vyšlo. Já jsem toho moc neviděl. Prostě jsem odháněl maly, dokud s tím ostatní nebyli hotoví, a pak nás to strhlo zpátky nahoru.“ Ani se nepředváděl — on celou akci skutečně vnímal takhle. Pobít tisíce malů uprostřed promoční síně byla přece celkem

běžná věc, ne? Skoro mi bylo Jermaina líto; tvářil se jako člověk, který se pokouší vést důležitý rozhovor s cihlovou zdí.

„No, *dost*,“ odpověděla jsem Coře suše. „Bylo tam narváno a všichni byli hladoví.“ Polkla, kousla se do rtu a kývla. Nkoyo jsem pak řekla: „Tvořitelé ze čtvrtáku si mysleli, že to zvládnou. A hrabali se v tom hodinu a nějaké drobné, takže doufám, že si tam s tím jen tak nehráli.“

S velmi soustředěným výrazem kývla. Tohle všechno nebyla jen akademická otázka. Pokud jsme skutečně spravili strojnici v promoční síni, pak se stejné motory, které dvakrát do roka řídí čištění tady nahoře a spálí malé zamořující chodby a třídy, rozběhly i tam dole a pravděpodobně zlikvidovaly i značné množství mnohem větších a horších malů čekajících na promoční hostinu čtvrtáků. Což by znamenalo, že se velká část loňského posledního ročníku dostala ven. A že i velká část našeho ročníku bude mít slušnou šanci dokázat to taky, což bylo ještě mnohem důležitější.

„Vážně si myslíš, že se dostali ven celí? Clarita a ostatní?“ zeptal se Orion a zamračil se do patlaniny z brambor, hrášku a hovězího na svém talíři. Ta vznikla, protože se už asi pět minut rýpal vidličkou v něčem, čemu se tady v jídelně říkalo pastýřský koláč. Naštěstí to byla jen obyčejná selská omeleta — kdybychom měli opravdu smůlu, mohlo by se totiž ukázat, že ta věc je vážně udělaná z nějakého pastýře. A navíc, bez ohledu na název, jídlo bylo tak horké, že se z něj ještě kouřilo. Ovšem Orion tenhle zázrak zjevně neoceňoval.

„To zjistíme na konci roku, až tou mlýnicí budeme muset projít my,“ řekla jsem. Pokud jsme to nespravili, vyklopilo to loňský čtvrtý ročník mezi hordu hladových a rozdrážděných

malů, kteří by byli dost zlí i bez toho, a nejspíš skončili všichni rozervaní na kusy dřív, než se vůbec stačili dostat ke dveřím. A přesně totéž si užije naše třída za tři sta šedesát pět dní. Což byla fakt příjemná myšlenka. Mluvila jsem právě tak k sobě jako k Orionovi, když jsem pokračovala: „A protože dřív na to stejně nepřijdeme, nemá celkem cenu nad tím dumat, takže mohl bys prosím tě přestat mrzačit tu nevinnou večeři? To by připravilo o chuť k jídlu i mě.“ Protočil oči a jako odpověď si dramaticky nacpal do pusy vrchovatou lžící, což poskytlo jeho mozku šanci uvědomit si, že je podvyživený teenager. Od té chvíle se Orion začal soustředěně věnovat luxování talíře.

„Jestli to zafungovalo, jak dlouho myslíš, že to vydrží?“ nadhodila další Nkoyina kamarádka, dívka z lagoské enklávy, která si sedla až na konec vedlejšího stolu, jen aby byla co nejbliž. Další dobrá otázka, na kterou jsem neuměla odpovědět, protože sama tvořitelka nejsem. Práce se odehrávala za mými zády — v čínštině, kterou nemluvím — a její postup jsem mohla odhadovat jen podle frekvence slov, která zněla jako nadávky. Orion nevěděl ani to: ten číhal před námi všemi a pobíjel maly po desítkách.

Místo mě se ozvala Aadhya: „Pokaždé když ty stroje v promoční síni opravila manchesterská enkláva, vydrželo to nejmíň dva roky, někdy tři. Takže bych vsadila na to, že to ještě aspoň letos fungovat bude, a možná i příští rok.“

„Ale... déle už ne,“ dodala tiše Liou a podívala se přes jídelnu na své bratrance. Ti seděli u vlastního stolu spolu s Aarodem a Pamyrou, tou dívkou, která přinesla dopis Aadhye, a velkou skupinou dalších prváků. Takhle velkou společnost

obvykle mívají jen lidi z enkláv. Překvapilo mě to, dokud jsem si neuvědomila, že na ně trochu padl odlesk slávy, když se dostali tak blízko k Orionovi, hrdinovi dne. A pak mi došlo, že za trochu té slávy možná můžu dokonce i já — pro všechny prváky jsem přece teď ta významná čtvrtáčka, co přežila výpravu do promoční síně, a ne divný vyděděnec svého ročníku.

A krom toho už jsem nebyla divný vyděděnec. Měla jsem promoční alianci s Aadhyou a Liou, jednu z prvních, které se letos zformovaly. K jednomu z nejlepších a nejbezpečnějších stolů v jídelně mě pozvala holka, která rozhodně měla i jiné možnosti. Měla jsem přátele. To mi přišlo ještě neskutečnější než fakt, že jsem dokázala přežít až do čtvrtého ročníku. A za tohle všechno, do poslední tečky, jsem vděčila Orionu Lakeovi. Bylo mi úplně jedno, jakou cenu za to budu muset zaplatit. Nepochybovala jsem o tom, že nějaká bude, máma mě nevarovala zbytečně, ale bylo mi to jedno. Ať je to, co je to, zaplatím.

Jen jsem si to takhle zformulovala v hlavě, přestala jsem si s tím dopisem dělat starosti. Dokonce už jsem si ani nemusela přát, aby mi to máma neposlala. Ona to poslat musela, protože mě milovala a o Orionu Lakeovi nevěděla vůbec nic. Musela mě varovat, když věděla, že kvůli němu jsem na cestě k něčemu špatnému. Ale já jsem mohla cítit a užívat si její lásku, a přesto se rozhodnout, že jsem připravená zaplatit. Strčila jsem prsty do kapsy a dotkla se posledního kousíčku, který jsem si schovala. Toho, na kterém se psalo „odvahu“. Snědla jsem ho ten večer, než jsem šla spát. Ležela jsem na svém úzkém lůžku v nejnižším patře Scholomancie a snila o tom, že jsem zase malá, že běžím po rozlehlé louce ve vzrostlé trávě

a mezi vysokými fialovými zvonky, že máma je někde blízko, sleduje mě a je ráda, že jsem šťastná.

Ten příjemný, hřejivý pocit mi vydržel ještě do příštího rána — asi tak pět vteřin, než jsem se úplně probudila. Ve většině škol má člověk na konci roku prázdniny. Tady je ráno promoce, večer iniciace, člověk pogratiuje sobě a dosud živým kamarádům, že se dostali až takhle daleko, a druhý den začíná nový ročník. Ona Scholomancie stejně není na prázdniny moc zařízená.

První den roku musíme dojít do své nové kmenové třídy a před snídaní si poskládat rozvrh. Připadala jsem si pořád ještě jako plesnivý chleba: napůl zahojenou ránu v břiše obvykle takové věci jako smýkání vrátkovým kouzlem trošku podráždí. Záměrně jsem si nastavila budík tak, aby mě vzbudil pět minut před koncem nočního zákazu vycházení; byla jsem si naprosto jistá, že ať už tu novou kmenovou třídu budu mít kdekoli, bude cesta k ní trvat odsud celou věčnost. A samozřejmě když mi v 5.59 pod dveře vklouzl papírek s přiděleným číslem, stálo tam, že jde o třídu 5013. Zamračila jsem se na to. Čtvrtý ročník málokdy dostane přidělenou jakoukoli třídu nad třetím patrem, takže by to mohlo vypadat potěšitelně, jenže šlo jen o kmenovou třídu a byla jsem si jistá, že skutečné vyučování nikdy takhle vysoko mít nebudu. Pokud jsem věděla, v tom patře ani žádné třídy nebyly — páté patro je totiž knihovna. Nejspíš mě to posílá někam hluboko mezi regály s hrstkou dalších cizích lidí, co měli smůlu.

Ani jsem si nečistila zuby, jen jsem si vypláchla pusou vodou ze džbánku a vyrazila na tu lopotu v době, kdy se první z probuzených čtvrtáků začali šourat na záchod. Ani jsem se neobtěžovala s otázkou, jestli někdo nejde stejným směrem. Byla jsem si jistá, že to nebude nikdo, koho bych znala tak dobře, abych si s ním povídala. Jen jsem cestou mávla na Aadhyu, která zrovna mířila s toaletní taškou do koupelny. Okamžitě pochopila, kývla a povzbudivě mi ukázala palec nahoru. Pak pokračovala dál, aby si vyzvedla Liou. Všichni jsme bohužel velmi dobře věděli, jak riskantní je ta dlouhá cesta do tříd. A náš ročník to teď měl ze všech nejdál.

Pod námi už nebylo nic: když se včera čtvrtácké pokoje přesunuly dolů k promoční síni, ty naše zaujaly jejich místo v nejnižším patře. Musela jsem oběhnout půl chodby až ke schodišti, nesmírně opatrně projít dílnami — ano, byl den po očištění, ale být po ránu v patře se třídami první, to není dobré nikdy — a pak jsem vyrazila do pěti pater příkrých schodů.

Všechna mi připadala alespoň dvakrát tak dlouhá než obvykle. Vzdálenosti ve Scholomancii jsou nesmírně pružné. Můžou být dlouhé, zoufale dlouhé nebo skoro nekonečné, což záleží do značné míry na tom, jak moc by si člověk přál, aby to bylo naopak. Navíc proti mně pracoval i fakt, že jsem šla tak brzo. Nepotkala jsem dokonce ani človíčka, dokud jsem nedofuněla do druháckého patra. Tam už ranní ptáčata v malých skupinkách vycházela na chodbu — většinou studenti alchymie nebo tvořitelství, kteří doufali, že si tak opatří lepší místa v dílnách a laboratořích. Než jsem vysupěla do patra prváků, byl už běžný ranní exodus v plném proudu, jenže tohle byli všechno nováčci

v první den školy, takže neměli ponětí, kam jdou, a schodiště to tudíž neurychlilo ani trochu.

Jediná aspoň trochu pozitivní stránka té dřiny byla, že jsem celou dobu pevně svírala v dlani ukládací krystal a soustřeďovala jsem se na to, abych do něj tlačila manu. Na konci posledního schodiště, kdy mi už bolestivě pulzovalo břicho a stehna mě příšerně páčila, každý vědomý krok viditelně zesiloval záři, která mi pronikala mezi prsty. Než jsem došla do úplně prázdné čítárny, naplnila jsem dobře čtvrtinu krystalu.

Strašně jsem potřebovala popadnout dech, ale jen jsem se zastavila, zazvonil dole pětiminutový varovný zvon. Bloudit mezi regály a hledat třídu, kterou jsem předtím ani okem nezahlídla, by nejspíš znamenalo, že přijdu pozdě, což není dobrý nápad. Neochotně jsem tedy spotřebovala trochu nashromážděné many na hledací kouzlo a to mi ukázalo rovnou do úplně temné části regálů. Ohlédla jsem se bez valné naděje ke schodům, ale nikdo další se zřejmě nechystal ke mně přidat.

Proč tomu tak bylo, to mi začalo být jasné, jen jsem našla třídu schovanou za jednoduchými dveřmi z tmavého dřeva a skoro neviditelnou mezi dvěma velkými skříněmi, plnými starých, žlutnoucích map. Otevřela jsem dveře prakticky s jistotou, že na mě uvnitř čeká něco opravdu strašného. A taky že ano: osm prváků, kteří se otočili a dívali se na mě jako stádo malých a zvláště ubohých srnečků, které se právě chystá skosit mohutný nákladák. Nebyl mezi nimi dokonce ani nikdo z druháku. „No to si někdo dělá srandu,“ ulevila jsem si s odporem a zamířila do přední řady. Sedla jsem si na nejlepší místo, ke čtvrtému stolku od dveří. Ani jsem odtamtud nemusela nikoho vyšťouchnout, protože první řadu nechali skoro

volnou. Jako kdyby byli pořád ještě na základní škole a báli se, aby nevypadali jako šprti. Tady ale jediní učitelé jsou malové a ti klidně poobědvají i šprta.

Lavice byly kouzelné edvardovské originály, čímž myslím, že byly prastaré, na mých sto pětasedmdesát centimetrů příliš malé a strašně nepohodlné. Byly z litiny a v případě poplachu by se s nimi těžko hýbalo; psací pultík byl tak malý, že se tam nevešel ani normálně velký list papíru, a hladký a pěkně naleštěný byl tak před sto dvaceti lety. Od té doby byl zjizvený tak důkladně, že lidi začali psát přes graffiti jiných, jen aby měli místo pro své zoufalé vzkazy. Jeden z nich orámoval celý stolek ve tvaru L okrajem z úhledných červených nápisů PUSŤTE MĚ VEN a jiný všechny nápisy obtáhl žlutým fixem.

V první řadě seděl už jen jeden další člověk, holka. Zabrala si místo, které by bylo nejlepší v řadě, šesté z opačného konce — je docela chytré mít trochu větší odstup od dveří —, jenže pouhá dvě sedadla za ním byl větrací průduch v podlaze. Momentálně ho zakrývala taška s knihami nějakého míň inteligentního žáka. Člověk by ani nevěděl, že tam ten průduch je, kdyby si nevšiml, že ostatní tři tvoří v podlaze čtverec, který někde musí mít ještě čtvrtý roh. Když jsem přicházela, sledovala mě, jako by čekala, že ji z jejího místa vyhodím: věk má své výhody a čtvrtáci jich málokdy váhají využít. Když jsem si sedla na skutečně nejlepší místo, ohlédla se a uvědomila si svoji chybu. Honem sebrala tašku, přesunula se blíž, ukázala na židli vedle mě a trochu úzkostlivě se zeptala: „Je tady obsazeno?“

„Ne,“ odpověděla jsem podrážděně. Podrážděně proto, že nechat ji sedět vedle mě byl naprosto logický krok — čím víc cílů

kolem, tím lepší šance budu mít já. A přesto se mi do toho nechtělo. Tohle byla rozhodně holka z enklávy. Na zápěstí měla nějaký typ držáku na štít. Klamně nenápadný prsten byl skoro jistě sdíleč síly. A přišla sem dobře vycvičená ve strategii Scholomancie, třeba jak najít nejlepší místo ve třídě — a to dokonce i první den vyučování, kdy je člověk ještě příliš ohromený, než aby si pamatoval všechny rodičovské rady. Takoví se obvykle jen krčí v jednom houfu s ostatními mrňouy jako zebry, které se snaží ztratit ve stádě. Učebnice matiky, které měla v tašce, byly v čínštině. Kromě nich ale měla starý dobrý *Úvod do alchymie* v angličtině a sešity měla nadepsané thajsky, což znamenalo, že umí dost plynně hned dva jazyky, aby si mohla lekce magie brát ne v jednom, ale hned ve dvou cizích řečech. Vzhledem k tomu, jaké následky můžou mít dokonce i drobné chyby, byla to na čtrnáctiletou holku docela frajeřina. Pravděpodobně tak asi od dvou let chodila do těch nejdražších jazykových tříd, jaké se dají v enklávě za peníze koupit. Nejspíš měla v plánu se za chvilku otočit k ostatním a vysvětlit jim, proč jsou jejich místa špatná — především aby jim dala najevo, že ve zdejším společenském žebříčku ční vysoko nad nimi. Dost mě překvapilo, že už to neudělala.

Potom jeden z kluků za námi řekl opatrně: „Ahoj, El?“ a mně došlo, že to je jeden z těch bratranců Liou. „Já jsem Kuo I Čeng,“ dodal. Dobře udělal, protože včera při iniciaci jsem si byla naprosto jistá, že na nikoho z těch prváků už nenarazím jinak než čirou náhodou, a ani jsem se nesnažila zapamatovat si jejich jména. Mezi ročníky se tady velké styky nepěstují. I o to se postará náš rozvrh. Čtvrtáci tráví skoro veškerý čas v nižších patrech a prváci dostávají bezpečnější třídy výš. Když

se nějaký prvak pravidelně vyskytuje na stejných místech jako čtvrtáci, tak si doslova říká o sežrání a ta či ona malefikarie mu to určitě ráda splní.

Na druhé straně, když už se člověk ocitne v dosahu studenta vyššího ročníku, dává smysl snažit se být k němu co nejblíže. Čeng už sbíral tašku ze země a přesunoval se ke mně, což bylo jen dobře, protože až doteď byl nejblíže u dveří. „Můžu si sednout k tobě?“

„Jo, jasně,“ kývla jsem. On mi nevadil. Že je Liou moje spojenkyně, to ještě neznamenal, že její bratranec má na mě nějaké nároky, ale ani by to nepotřeboval. Liou byla hlavně moje *kamarádka*. „Dávej si pozor na průduchy, dokonce i tady v knihovně,“ dodala jsem. „A byls moc blízko ke dveřím.“

„Aha. Jasně. Já jsem jen...“ začal a ohlédl se na ostatní. Ale já jsem ho zarazila.

„Nejsem tvoje *máma*,“ řekla jsem záměrně hrubě: prvakům nijak neprospějete, když v nich pěstujete iluze, že jsou tady nějakí hrdinové (Orion Lake je případ sám pro sebe). Nemůžu ho zachraňovat; dá mi dost práce zachraňovat sebe. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. Jen jsem ti poradila. Můžeš mě poslechnout, nebo taky ne.“ Sklápěla a trochu v rozpacích si sedla.

Samozřejmě že dělal správně, když si sedl poblíž ostatních. Že se zebry drží ve stádech, to má svůj důvod. Ale nesmíte přitom ostatním zebrám dovolit, aby vás posunuly do hodně nevýhodného postavení. Tady když měl člověk smůlu, poučil se ve chvíli, kdy lev sežral jeho místo nich. Když byl člověk jako já, poučil se, když viděl lva sežrat někoho z těch trošku menších vyděděnců, kterým bylo dovoleno usednout na krají řady mezi dveřmi a těmi spolužáky, na kterých záleželo.

A on se rozhodně neměl nechat vysunout na konec řady, protože on *byl* jedním z těch, na kterých záleželo, nebo tomu měl blíž než kdo jiný tady, snad kromě té holky z enklávy. Obecně se ví, že rodina Liou už nemá moc daleko k založení vlastní enklávy. Už takhle je jich tolik, že Liou při nástupu dostala krabici odložených věcí od členů širší rodiny, a Čengovi a jeho dvojčeti Minovi dala každému pytel s tím, že zbytek dostanou na konci roku. Nebyli sice z enklávy, ale taky nebyli bezvýznamní. Ale momentálně se Čeng pořád ještě chová jako obyčejná lidská bytost, a ne jako student ve Scholomancii.

V té chvíli začali ostatní rozčileně hučet. Co jsme spolu mluvili, objevily se obvyklým způsobem na stolcích rozvrhy: člověk na vteřinu odvrátí oči, a když se podívá zpátky, rozvrh tam leží, jako by tam byl odjakživa. Pokud je člověk tak drzý a snaží se bez mrknutí zírat na stolek, aby tam nešlo rozvrh jen tak propašovat, pravděpodobně si škola nějakou příležitost vytvoří. To znamená, že se stane něco zlého, například zhasnou světla. Když tedy ostatní žáci někoho při takovém pokusu přistihnou, radši do něj strčí nebo mu zakryjí oči. Ono totiž provést nějaké kouzlo způsobem, kterému lidi instinktivně nevěří, stojí mnohem víc many, protože ho musíte vnútit i jim, nejen vesmíru. To je taky jeden z důvodů, proč lidi magii moc nepoužívají v přítomnosti všedníků — je to mnohem těžší. Pochopitelně ledaže to člověk maskuje jako kouzelnické představení, nebo pokud jde o lidi, kteří příslušnému kouzlu opravdu hodně uvěřit chtějí, třeba jako když máma léčí ty své objímače stromů v lesích.

Dokonce ani my mágové nečekáme, že se budou věci objevovat jen tak, zničehonic. Víme, že to jde, takže není tak těžké

přesvědčit nás, jenže na druhou stranu, sami taky máme manu a můžeme se takovému přesvědčení účinněji bránit. Školu tudíž stojí mnohem míň podsunout nám něco na stolek, když se díváme jinam, jako by to tam prostě někdo položil, než když nám to musí stvořit před očima.

Čeng už se pokoušel natahovat krk přese mě a nakouknout do rozvrhu té holky z enklávy; povzdechla jsem si a neochotně jsem ho vyzvala: „Běž si sednout k ní.“ Nelíbilo se mi to, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že pro něj samozřejmě bylo dobré skamarádit se s ní. Trošku se kroutil, protože asi měl výčitky svědomí; máma mu nejspíš udělala přednášku i o tomhle. Pak ale vstal, zamířil k té Thajce a představil se jí.

K její cti musím říct, že mu odpověděla zdvořilou poklonkou wai a gestem ho vyzvala, aby si sedl vedle ní. Obvykle se člověk musí podbízet trochu energičtěji, aby se dal dohromady s někým z enklávy, ale nejspíš ještě neměl žádnou konkurenci. Když si sedl, zvedlo se pár dalších lidí, přesunuli se na sedadla za nimi a všichni si začali porovnávat rozvrhy. Ta holka z enklávy už pracovala na svém, a to tak rychle, že musela vědět předem, co chce studovat. Pak začala rozvrh ukazovat ostatním a upozorňovat je na chyby v těch jejich. Umínila jsem si, že se potom Čengovi na rozvrh podívám, kdyby ta holka byla náhodou trochu příliš nápomocná ve svůj prospěch.

Nejdřív jsem se ovšem musela postarat o ten svůj. Ale stačil jeden pohled a bylo mi jasné, že jsem v loji. Od začátku jsem věděla, že si budu muset poslední rok vzít dva semináře: takovou cenu platí člověk, který se specializuje na zařikání a tím v prvních třech ročnících minimalizuje čas strávený ve spod-

ních patrech. Jenže mně škola přidělila hned čtyři — nebo pět, když člověk počítal dvojnásobek za příšerný dvojitý kurz, který mi nasázela úplně každý den hned jako první hodinu. Jmenovalo se to Pokročilé čtení v sanskrtu, výuka v angličtině. Poznámka ještě uváděla, že seminář se počítá do požadavků na sanskrt a arabštinu, což bylo podezřele nesmyslné — ledaže bychom studovali středověké islámské opisy sanskrtských rukopisů. Třeba jako ten, který jsem si opatřila v knihovně před pouhými dvěma týdny. To ovšem znamenalo, že studentů v semináři bude hodně málo — budu mít kliku, když v té zatracené třídě kromě mě budou tak tři další. Zamračila jsem se. Kurz ztěžka ležel v horní části mého rozvrhu jako olověný trám. Počítala jsem s tím, že dostanu standardní sanskrtský seminář v angličtině, což by znamenalo některou z větších tříd v alchymistickém patře a tak deset dvanáct indických spolustudentů z alchymistické a tvořitelské větve, kteří sanskrt dělají v rámci jazykové výuky.

A ani časovou kolizi jsem si nemohla nijak snadno zařídit, protože jsem ve třídě neměla jediného dalšího čtvrtáka, s nímž bych si rozvrh porovнала. Dřív se obvykle našli jeden dva psanci jako já, kteří mi dovolili nakouknout do svého rozvrhu, pokud se oni zase mohli podívat na můj. Měla jsem tak možnost dozvědět se aspoň o jednom dvou předmětech, které bych si mohla zapsat a donutit tak školu opravit v rozvrhu přinejmenším ty nejhorší průšvihy. Člověk si může určit až tři předměty sám, a pokud pro ně splňuje všechny požadavky, Scholomancie musí pak rozvrh uspořádat kolem nich. Jenže když člověk neví, jaké jiné předměty jsou vlastně vypsané a na kdy, byl by to hazard a recept na katastrofu.

Už ten seminář Pokročilého čtení by víc než stačil, aby byl rozvrh hodně odporný. Ale ještě navíc jsem dostala opravdu úžasný seminář Rozvoj algebry a její aplikace v zaříkání, což se podle poznámky počítalo do pokročilé matematiky a historie, a navíc i do jazyků — konkrétněji nespecifikovaných, což bylo špatné znamení, protože budu prakticky jistě dostávat k překladům spoustu různých primárních zdrojů. Jiné matematické kurzy jsem neměla, takže šance vyvléknout se z tohohle byla hodně malá. A pak tu byl ještě jeden příšerný seminář: Společné protoindoevropské kořeny moderních zaklínadel. Ten jsem sice čekala, ale ve snu by mě nenapadlo, že to bude můj *nejsnadnější* předmět. No a jako by toho ještě nebylo dost, měla jsem tam i Myrddinské tradice, což se mělo počítat do pokročilé literatury, latiny, moderní francouzštiny, moderní velštiny a staré a střední angličtiny. A už teď mi bylo jasné, že od třetího týdne nebudu dostávat nic než starofrancouzská a středověká zaklínání. Zbytek volných okének zaplnily dílny — přičemž bych v podstatě měla mít nárok nemít je vůbec, protože v minulém pololetí jsem vyrobila magické zrcadlo, které na mě pořád ještě tu a tam mumlalo svá temná proroctví, ačkoli jsem ho pověsila tváří ke zdi, a *navíc* mě škola zařadila do pokročilé alchymie, a to obojí ve střídavém rozvrhu: pondělky a čtvrtky pro jedno, úterky a pátky pro druhé. Každý ten den v týdnu budu mít tím pádem s jinou skupinou a bude dvakrát těžší než doteď najít někoho, kdo by mi tu a tam pomohl, třeba něco přidržel při sváření nebo mi pohlídal tašku, než si dojdu pro materiál.

Celkem vzato to byl ten nejhorší rozvrh, o jakém jsem kdy slyšela. Dokonce ani ti, kdo bojují o titul primuse, nebudou

mít čtyři semináře. Jenomže... pak škola jako kdyby předstírala, že se mi to snaží vynahradiť. Celé střeďeční odpoledne jsem měla volné. Bylo tam psáno jen Samostatná práce — tak se označuje doba pro samostudium, kterou máme všichni po oběď. Jenže tady to mělo i určenou třídu. Konkrétně *tuhle*. Koukala jsem na to políčko na svém rozvrhu s hlubokým a neúprosným podezřením a snažila se najít v tom nějaký smysl. Celé volné odpoledne tady nahoře v knihovně, a navíc s oficiálně rezervovaným místem, takže si ani nebudu muset bránit svoje území. Žádné povinné čtení, žádné testy, žádné úkoly. Už to samo by z mého programu naopak dělalo ten nejlepší čtvrťácký rozvrh, o jakém jsem kdy slyšela. Za tu výměnu by to stálo. Děľala jsem si starosti, jak dokážu nahradit všechnu tu manu, kterou jsem vyplýtvala minulé pololetí; kdybych měla jednu za týden trojnásobně dlouhou dobu na samostudium, možná že bych do Velkého dne dokázala být zas na svém.

Z toho samozřejmě vyplývalo, že v tom někde musí být nějaký háček, nebo spíš hák. Jenomže jsem nedokázala přijít na to, jaký. Vstala jsem a štouchla do Čenga. „Dej mi pozor na věci,“ požádala jsem ho. „Provedu kompletní kontrolu třídy. Jestli někdo z vás chce věďet, jak se to děľá, tak se koukejte,“ dodala jsem. Všichni zvedli hlavu a sledovali mě, jak obcházím třídu. Začala jsem u průďuchů a ujistila se, že jsou všechny pevně přišroubované. Na kus papíru jsem si udělala náčrtek jejich polohy v místnosti pro případ, že by se dovnitř rozhodlo vplížit něco nezvykle chytrého a předstírat, že je některý z nich. Spočítala jsem všechny židle a lavice a pod každou z nich se podívala; ze skříně u zadní stěny jsem vytahala všechny šuplíky do jednoho, otevřela jsem všechny její dveře a posvítila si

dovnitř; odtáhla jsem ji od zdi a přesvědčila se, že jak skříň, tak stěna jsou pevné. Posvítla jsem si kolem dokola na okraj podlahy, jestli tam nejsou díry, a proklepala jsem všechny stěny tak vysoko, jak jsem dosáhla. Zkontrolovala jsem vchod, abych se ujistila, že dveře nahoře i dole doléhají k zárubni. Když jsem skončila, byla jsem si jistá, že je tohle úplně obyčejná třída, nebo aspoň tak jistá, jak to šlo.

Pochopitelně že malové se sem můžou dostat mnoha různými způsoby: prolézt průduchy nebo pode dveřmi, prohryzat se stěnami. Přinejmenším sem ale nemůžou spadnout ze stropu, protože tady žádný strop není. Scholomancie nemá střechu; když vybudujete magickou školu tak, aby ze světa vyčuhovala do mystické, nekonkrétní prázdnoty, nic takového jako střechu nepotřebujete. Stěny knihovny se prostě táhly výš a výš, dokud se neztratily v temnotě. Je pochopitelné, že teoreticky někde hodně vysoko končit musejí, ale já tam rozhodně nehodlám lézt, abych to dokázala. V každém případě teď ale třída zamořená nebyla a ani neměla žádná zjevná zranitelná místa. Proč mi tedy škola nabízí tak obrovský dar — celé volné odpoledne tady nahoře?

Vrátila jsem se ke svému sedadlu a znovu se zadívala na rozvrh. Samozřejmě že jsem chápala, že to volné odpoledne je návnada v pasti, ale byla to opravdu dobrá návnada a taky opravdu dobrá past. Nemohla jsem si zajistit ani jednu spolehlivou změnu rozvrhu, protože jsem nevěděla, jaké další předměty jsou pro čtvrtáky vypsány. Kdybych si zapsala řekněme ten sanskrtský kurz, který jsem očekávala, a pokusila se tak zbavit toho příšerného semináře z Pokročilého čtení, možná by mi ho Scholomancie opravdu zrušila, ale na druhou stranu

by pak měla záminku nacpat mi na středeční odpoledne arabštinu. Dokonce i kdybych se pokusila o takovou drobnost jako dostat dílny každý týden ve stejnou dobu, třeba ve čtvrtek odpoledne, nepochybně bych měla alchymistickou laboratoř ve středu a místo ní v pátek něco jiného. Prostě ať bych udělala cokoli, určitě by mě to stálo tu jedinou skutečně dobrou věc na celém tomhle průšvihy a přitom bych neměla záruku, že si pomůžu.

„Ukažte mi vaše rozvrhy,“ požádala jsem ostatní bez valné naděje. Jediná výhoda na společnosti prváků byla, že mi všichni poslušně půjčili svoje rozvrhy a ani za to nic nechtěli. Prolistovala jsem celou tu hromadu a hledala jakýkoli použitelný kurz, ovšem pochopitelně marně. Nikdy jsem neslyšela o tom, že by některý prvák dostal kurz, který by si mohl zapsat i čtvrták. Ani tady se to nestalo. Všichni měli standardní Úvod do dílen, Úvod do laboratorní práce — ta holka z enklávy jim všem rozumně poradila, aby si je přesunuli těsně před oběd v úterý a ve středu, což jsou ta nejlepší místa, která můžou prváci dostat, protože odpoledne si zaberou lidi z vyšších ročníků — a k tomu Základy malefikologie, kde se určitě budou skvěle bavit. Zbytek byla literatura a matika a historie ve třetím a čtvrtém patře. Až na jedno: všichni měli ve středu volné odpoledne na samostatnou práci, tady nahoře se mnou. Klikaři jedni usmrkaní. Neuměli ani ocenit, jaká to je bomba.

Vzdala jsem to a fatalisticky jsem rozvrh podepsala, aniž jsem se vůbec pokusila udělat nějaké změny. Pak jsem došla k velkému starému sekretáři v přední části třídy, opatrně nadzvedla roletku — nic tam nebylo, ale to je otázka času — a strčila jsem rozvrh dovnitř. Většina tříd má na odevzdávání úkolů

formálnější zařízení, takovou štěrbinu, předstírající, že naše práce odesílá soustavou pneumatických trubíc do nějakého centrálního archivu. Jenže potrubní pošta se rozbila začátkem minulého století a pak ji provizorně vyspravili transportními kouzly, takže teď stačí jen zastrčit svoji práci mimo dohled do nějakého společného prostoru a škola si ji vezme. Naposledy jsem se ještě podívala na svůj rozvrh, pak jsem se zhluboka nadechla a roletku jsem znovu zatáhla.

Byla jsem si jistá, že hned po snídani zjistím, jak velkou chybu jsem udělala, jen co zamírím dolů na první hodinu toho děsného semináře. Jenže v tom jsem se pletla. Zjistila jsem to ani ne za čtvrt hodiny a nemusela jsem kvůli tomu ani odejít z místnosti. Hrbila jsem se se zaťatými zuby nad háčkováním, abych do krystalu nacpala ještě před snídaní co nejvíc many, a v duchu jsem plánovala, jaké příšerně nudné cvičení bych tady ve třídě mohla provozovat, až se ještě trochu zahojím. Já cvičení vášnivě nenávidím, takže když se k tomu donutím, mana báječně přibývá. Moc místa tu není, i kdybych se chtěla tahat s tou litinou. Nejspíš budu muset dělat zkracovačky na dvou spojených lavicích. Ale to je jedno, měla bych být schopná naplnit jeden krystal tak každé dva týdny, pomyslela jsem si.

Prváci zatím postávali v houfu a klábosili, jako kdyby neměli na světě jedinou starost. A aby to bylo ještě lepší, všichni mluvili čínsky, včetně toho Inda a těch dvou Rusů, kluka a holky — byla jsem si dost jistá, že to byla ruština, ten jazyk, kterým spolu mluvili, ale pak se bez problémů zapojili do všeobecné konverzace. Všichni určitě dělali základní předměty v čínštině — pokud jde o matiku, dějepis a tyhle věci, máte tady na výběr buď to, nebo angličtinu.

Ze všech sil jsem se snažila ten rozhovor vytěsnit a brát ho jen jako hluk na pozadí, ale moc to nešlo. Když člověk studuje absurdní množství jazyků, získá mozek dojem, že když něco slyším a nerozumím, je to jen proto, že nedávám dost pozor, a že když budu poslouchat dost soustředěně, povede se mi význam nějak rozluštit. A to je pochopitelně riskantní. Správně bych *měla* nejmíň na tohle čtvrtletí být před jakýmkoli novým jazykem chráněná, protože mi Scholomancie ani ne před třemi týdny vnutila arabštinu. Jenže když budu každou středu trávit dvě hodiny v jedné třídě s bandou čínsky štěbetajících prváků, dlouho nepotrvá a začnu dostávat kouzla i v čínštině.

Pokud se všichni nenechají šikovně pozabíjet dřív, než uplyne první měsíc, což nebylo úplně nepravděpodobné. První týden pololetí je obvykle v pořádku, jenže právě když to prváky ukolébá do falešného pocitu bezpečí, vylezou ze svých skrýší první malové, nemluvě už o první vlně nově vylíhnutých mláďat, která si z přízemí začnou hledat cestičku až sem nahoru.

Samozřejmě že se tu a tam najde nějaký ten přehnaně ambiciózní mal. Třeba jako ten malý zmijovak, který se právě v té chvíli tiše vysoukal z průduchu. Nejspíš se protáhl, aby byl co nejtenčí a nejdelší, a přes ochrany ventilačního systému se dostal proto, že vypadal jako neškodný pramínek neurčité tekutiny. Pak se vysoukal mřížkou a stočil se na podlaze za jednou z tašek, aby se vrátil do původního tvaru. Samozřejmě přitom musel trochu mlaskat, jenže prváci mluvili dost hlasitě, tak se to ztratilo. Ani já sama jsem nedávala moc pozor, protože jsem výjimečně byla s velkým náskokem tím nejhorším cílem v celé místnosti; v téhle společnosti si mě žádný mal určitě nevybere. Už mi to tady začínalo připadat skoro jako útočiště.

Pak ho jeden z prvků uviděl a polekaně vyjechl. Ani jsem se neobtěžovala podívat se, proč ječí; měla jsem tašku na rameni a byla jsem na půl cesty ke dveřím — ten kluk koukal někam dozadu —, než jsem si vůbec zmijovaka všimla. Tou dobou se už kolébal plně nafouknutý nad čtvrtou řadou lavic jako fialový balon, který někdo pocákal modrou barvou. Trochu připomínal obraz od Jacksona Pollocka, jenže to člověk neocení, když se na něčem takovém začnou nadouvat jedové trubice. Prváci teď už ječeli všichni, chytali se jeden druhého nebo se schovávali za velkým stolem. Klasická chyba: jak dlouho tam hodlají zůstat? Jak se zmijovak takhle nafoukne, už se ani nehne, a jakmile někdo vystrčí hlavu, dostane ho.

To byl samozřejmě jejich problém. Pokud nepřijdou na řešení sami, nedostanou se ani z kmenové třídy v první den vyučování, což ale pravděpodobně znamená, že by stejně dlouho nevydrželi. A rozhodně to ani v nejmenším není moje starost. Moje starost je, že jsem dostala čtyři vysoce nebezpečné semináře a už takhle mám velký skluz při shromažďování many na promoci. Budu potřebovat každou minutu času, který můžu v téhle místnosti strávit, abych si jí vybuodovala dost a všechno to nahradila. Nemohla jsem si dovolit vyplýtvat manu ani za jediné uháčkované očko na ochranu náhodných prvků, do kterých mi vůbec nic není.

Až na jednoho. Rozkopla jsem dveře, otočila jsem se a zařvala: „Čengu! Ven, *hned!*“ Prudce vyskočil od velkého stolu a rozběhl se ke mně. Ostatní mi možná všichni nerozuměli, ale měli dost rozumu, aby se hnali za ním. A většina z nich měla dost rozumu i na to, aby tašky s knihami nechali ležet, kde byly. Kupodivu zrovna až na tu holku z enklávy. Ta by jistě

mohla snadno nahradit úplně všechno, co u sebe měla, stačí, aby si řekla jejich starším studentům. Přesto ale nejdřív popadla tašku a pak se rozběhla, a tak se stalo, že byla úplně na konci té mačkanice. Nafouknutý zmijovak obracel za prchající kořistí tři oční stvoly a zaměřoval nejbližší cíl. Až tu holku dostane, všichni ostatní budou mít dost času utéct. Byl jen o něco větší než fotbalový míč; takhle těsně po vylíhnutí se nejspíš rovnou pustí do krmení a víc lovit nebude.

Byla jsem u dveří první a mohla jsem snadno vyběhnout a zachránit si krk, přesně jak jsem měla; přesně jak jsem to už udělala mockrát předtím. To je první pravidlo: když se tady něco zvrtně, člověk se stará jen o to, jak vyváznout se zdravou kůží. Dokonce to ani není sobecké. Když se člověk pokusí pomáhat ostatním, nejenže přijde o život sám, ale cestou ještě nejspíš stačí zkazit to, co pro svou záchranu dělají oni. Když máte spojence nebo kamarády, můžete jim pomoci předem — podělit se s nimi o manu, dát jim nějaké kouzlo, vyrobit jim nějaký výtvar nebo lektvar, který můžou v těžké situaci použít. Ale ten, kdo se útočku nedokáže ubránit sám, prostě nepřežije. To ví každý; jediný, kdo kdy tohle pravidlo porušil, je Orion, a to je trouba. Já ne.

Jenže jsem těmi dveřmi nevyběhla. Zůstala jsem stát těsně vedle nich a nechala jsem celou bandu prváků utéct napřed. Zmijovak změnil barvu na světlejší růžovou a chystal se vystřelit na Miss Enkláva. Pak sebou ale škulb a natočil se ke dveřím, protože právě v té chvíli vletěl dovnitř Orion — jako obvykle úplně špatným směrem, když už tak mluvíme o tom, kdo je a není trouba. Dvě vteřiny nato by totiž byl plný jedu a nejspíš mrtvý.

Až na to, že já jsem už zaříkala.

Kouzlo, které jsem použila, byla celkem neznámá staroanglická kletba. Jsem asi jediný člověk na světě, který ji má. Na začátku druhého ročníku, těsně poté, co jsem začala se starou angličtinou, jsem v knihovně narazila na tři čtvrtáky, kteří zatačili do kouta třetačku. Taky to byla taková osamělá nula jako já, jenže na mě si kluci nikdy nic takového nedovolili. Nejspíš je odrazovala nějaká moje aura budoucí příšerně temné čarodějky. Od té holky jsem je všechny tři zahнала prostě tím, že jsem se tam objevila — a to i přesto, že jsem byla jen takové druhácké tintítko. Zmizeli a ta holka utekla opačným směrem. Byla jsem bez sebe vzteky, a když jsem sáhla do police, vzala jsem z ní první knihu, která mi přišla pod ruku. Pocho-pitelně to nebyla ta, co jsem chtěla, ale rozpadající se svazeček ručního papíru plný rukou psaných kleteb, které vymyslela nějaká milá stařenka asi před tisícem let. Otevřel se mi v ruce na téhle konkrétní kletbě a já se na ni podívala dřív, než jsem svazek zase zaklapla a vrátila na polici.

Většina lidí musí kouzlo dlouze studovat, aby si ho nacpala do hlavy. Já taky, pokud je to nějaká *užitečná* věc. Ale kouzla, která ničí města nebo masakrují armády nebo strašlivě mučí lidi — nebo třeba můžou jistou důležitou část mužské anatomie scvrknout v jedinou příšerně bolestivou kuličku —, tam mi stačí jeden pohled a mám je v hlavě navždycky.

To kouzlo jsem ještě nikdy nepoužila, ale v tomhle případě fungovalo docela účinně. Zmijovak se okamžitě scvrkl na velikost macatého žaludu, zřítíl se ze vzduchu, chvíli řinčel po mřížce a pak jí propadl, jako když skleněnka zapadne do kanálu. A s ním tam odpochoďovala i všechna dnešní těžce vydělaná mana.

Orion se zastavil ve dveřích a sledoval, jak mal mizí. On byl nejspíš připravený zaútočit nějakým ohnivým výbuchem, což by zmijovaka sice zlikvidovalo, ale s ním i nás tři a taky všechno, co v téhle třídě může shořet, protože plyny uvnitř zmijovaka jsou silně výbušné. Holka z enklávy vrhla na mě i na něj pohled vyděšeného králíka a vyběhla ze dveří, ačkoli teď už nebyl důvod utíkat. Chvíli se za ní díval a potom se zase otočil na mě. Já jsem vrhla jediný sklíčený pohled na potměný krystal many — ano, byl zase úplně tmavý — a pustila jsem ho z ruky. „Co tady vůbec děláš?“ zeptala jsem se podrážděně, prosmekla se kolem něj ze dveří mezi regály a zamířila ke schodům.

„Nepřišlaš na snídani,“ vysvětlil a doběhl mě.

Tak jsem se dozvěděla, že v téhle třídě není slyšet zvonění. Bezprostředně to znamenalo, že buď můžu vynechat snídani, nebo přijít pozdě na první lekci svého nejhoršího semináře, kde pravděpodobně nemám nejmenší šanci, že by mi někdo prozradil, jaký první úkol jsme dostali.

Začala jsem zuby a vztekle vyrazila dolů. „Jsi v pohodě?“ zeptal se po chvíli Orion, přestože jsem *já* zrovna zachránila *jeho*. Zřejmě si na tu myšlenku ještě tak docela nezvykl.

„Nejsem,“ odpověděla jsem trpce. „Jsem trouba.“